

Тога ѝ деверъ думаше:
 „Сега сѣ като делія.“
 А тя на конче извика,
 Мжгли, прахове подигна.
 Като ѝ виде делія,
 Черноморска-та Войвода
 Отъ чардака си извика:
 „Скоро врати-те заключете
 Ето че иде делія,
 На конь подкови ще иска,
 До триста маджаръ жълтици.“
 Та си на врата отиде,
 Като врата-та поритна,
 На средъ двор-а зафърли,
 Тѣ си отъ конче думаше,
 И войвода си питаше:
 „Чулъ ли сѣ, разбралъ сѣ,
 Минка сѣ рожба родила,
 Родила и продумала,

По света роби пуснаха,
 Ами ти роби що държинъ?“
 Тога отъ конче посегна,
 Че му око-то извади.
 Войвода ясно извика:
 „Тичайте, роби пуснете,
 че ми око-то извади,
 И на друго-то посяга.“
 Како роби-те пуснаха,
 Ангела ги на редъ гледаше;
 Като Богданъ премина,
 Та го съ конче-то одели,
 Съ златенъ го топузъ биеше,
 И полека го слагаше,
 Тѣ на Богдана думаше:
 „Върви Богдане ступане.“
 Два кѣдалака минали,
 И два-та на конь седели.

90.

Корунъ, Кондофила и синъ Костадинъ.

Любятъ Корунъ млада Кондофила,
 Ъхъ любило за деветъ години;
 Ми одело отъ утро на утро,
 Ми одело отъ вечеръ на вечеръ,
 Дуръ порастилъ сина Костадина;
 Тога ми съ Корунъ уплашило,
 Тога ми съ Корунъ позапрело.
 Му допуши млада Кондофила:
 „А егиди Корунъ побратиме!
 Що не идешъ, како що идеше?
 Али ти сѣ азно дососало?“
 Тога велитъ Корунъ кеседжия:
 „Кондофило, върна посестриме!
 Менъ ми съ азно не дососвитъ,
 Туку сумъ съ мошне уплашило
 Отъ твоего сина Костадина,